

პისილით ანტოქიას, რომელიც ქალაქ ტავროს დასავლეთმხარეს მდებარეობს, პატრიკი ჰქონდა პირველებს მოესმინათ მოციქულ პავლეს ქადაგება მთელ მცირე აზიაში (აღნიშნულა წმ. ლუკას მიერ სამოციქულო საქმეებში 13:16-4). ამასთანავე დაფუძნებული იქნა ანტოქიის ეკლესია, და იქიდან ქრისტეს სახარება გავრცელდა უფრო ფართო რეგიონში. თქვა ჩვენ მადლოებრივი უნდა ვიყოთ ღმერთს მოციქულის ამ გადმრჩენელ სამოქმედო სიხარულის, ანტოქიის სინაგოგის ებრაელ ხელმძღვანელები იმ დროს არ იყვნენ. ისინი ძალზედ შეშფოთებულნი იყვნენ იმით რომ ქრისტიანული მისახლეობა ქალაქებში და მის შემოგარენ სოფლებში იწოდებოდა. ამ ფუნატიკოსებმა თხოვნით მიმართეს მთავრობას, რომელიც შემდგომში დევნიდა და გააძევა წმ. პავლე და ბარნაბა პრეფიციიდან. მათ პრეფიციები ამით არ დასრულებულა, იმიტომ რომ წმინდანებს დევნიდნენ აგრეთვე იკონიასა და ლსტრეში. უფრო ზუსტად სწორედ ლსტრეში მოციქული პავლე ქვით ისე ჩაქოლეს, რომ მტრებმა ის სასიკვდილოდ იქვე დატოვეს (იხ. საქ. 14:16). ის სასწაულებრივად გადარჩა, მაგრამ დევნა და ტანჯვა არ ტოვებდა მას. კორინთელთა მიმართებულ წიგნში იგი იმ განსაცდლებზე მოგვიხსრობს, რომელიც მან გადიტანა სახარების გამო ავაღმყოფა, მიმძლი, წყურვილი, სიცივე, ტანსაცმლისა და თავშესაფრის უქონლობის გამო მოგზაურებით გამიწვეული სისუსტე, ყოველწამიერი საფრთხე ძარცვისა, გემის ჩაძირვა (რომში მიმავალი გზაზე), რომლებით და ქვებით ცემა და 4 წელი თავისუფლების აღკვეთა. არსებობს აგრეთვე „საწერტილი ხორცთა - ანგელოზი საცან“, რომელთაც მუდმივად იბრძოდა წმინდანი (იხ. მე-2-ე კორ 11:23-33, 12:7).

ჩვენ შეგვიძლია აღვფრთოვანდეთ წმ. პავლეს ხასიათით, რომელიც, მოქმედვად სიძინელებისა, მისიონერული საქმიანობით იყო დაკავებული, რომელიც აღმოსავლეთისა და დასავლეთში ვრცელდებოდა. მაგრამ როგორ უკვლავდებოდა ეს უმალესი მოციქული ასეთი უბედურებას? შესაძლებელი იყო რომ ამდენ სირთულეებსა და ტვივილს მიეყვანა პავლე მოციქული უბედურებამდე და სასწარმევეთამდე. ამ მდგომარეობაში ის იქნებოდა საწყალი ფიგურა, რომელიც ღმერთს შესჩივლებდა: ღმერთო რა დავაძევა, რომ ასეთი ტანჯვა დავიმსახურე? მე შენთვის ვშრომობ, რათა ხალხს შენდამი რწმენა ვასწავლო! რატომ დაწვივი რომ ასეთი მდგომარეობაში ჩავვარდნილიყავი? თუნდაც ასეთს დამინანავს, როგორც შენდამი ჩემი რწმენის გამოვლენებას, მაშინ ისინი ეცდებიან შორს დაწინებ ასეთივე ხვედრის თავიდან ასაცილებლად მაგრამ როგორც ვიცით არაფერ ამგვარს არ გრძნობდა წმინდანის სული. პირიქით „აწ მიხარის ვნებათა მათ შინა“, როგორც წერს კოლსელთა მიმართ ეპისტოლეში (კოლ 1:24). კორინთელთა მიმართ წერს: „რამეთუ რა ჟამს მოუღწურე, მაშინ განვიძლიერდები“ (2 კორ 12:10). ეს არ ექვემდებარება ადამიანურ ლოგიკას და უჩვეულს, მაგრამ მოციქული პავლე უფრო მეტსკენაა მიმართული. როგორც სპორტსმენები, რომელიც ჯიუტად შრომობენ, რათა აიღონ ოქრო ოლიმპიურ თამაშებში, გამუდმებით ვარჯიშობენ, შრომობენ, განიცდიან ტვივილს; ასევე იღწვივდა მოციქული პავლე თავისი ცხოვრების ღმერთს მიმართ, ის მიიწევდა „ვსლევ გვირგვინსა მას ზეცისა ცინებისა ღმერთსასა ქრისტე იესუს მიერ“ (ფილპ. 3:14). ის იმედოვნებდა, რომ მოქმედვად იმისა, რამდენიც არ უნდა იტანჯეს ქრისტიანმა ამ ხანმოცულ ცხოვრებაში, ეს არაფერია სამუდამო ღმერთსთან შედარებით რომელსაც ღმერთი გვიმზადებს ჩვენ მომავალ მეცობურ სასუფუველში (იხ. რომ. 8:18). აი რატომ არ იყო არანაირი ეჭვი, როდესაც მან ანდრონიკუსს მიმართა პისილით ანტოქიიდან: „მრავლთა ჭირთა ჯერ - არს ჩუენდ შესვლა სასუფუველსა ღმერთსასა“ (საქმე. 14:22). წმ. პავლე არ ეუბნება ხალხს იმას, რისი მომენაც მათსურთ რათა მოწოდდეს მათ როგორც ამას ცრუმოძღვრები აკეთებდნენ (იხ. 2 ტიმ. 4:3). მას არ ეშინოდა, როდესაც ხალხი ეკლესიას ტოვებდა, როდესაც ესმოდა მათ სიძინელების შესახებ, იმიტომ რომ, მათთანსოვდა რა თქვა იესომ: „იწონ არს ბჭე და საჭირველგზა, რომელი მიიყვანებს ცხოვრებასა“ (მათ. 7:14). და უფრო გვარწმუნებს ჩვენ „იღწვივთ შესვლად იწონსა მისგან კარისა“ (ლუკა. 13:24).

ჩემო ძმებო და დებო მოლოთგავის ენით მინიშნულგანანი გაკვეთილი, რომელსაც წმ. მოციქული გვასწავლის დღესაც თავისი სიტყვითა და მაგალითით ჩვენს ცხოვრებაში ყოველგვარი იქნება უსამომგნებები. ბოლოს და ბოლოს უფრმა გვიხსნა ჩვენ: „სოფელსა ამას ჭირა გაქუს“ (იოან. 10:12).

16:33). წმ. პავლი ათნიშნავს, რომ „ჩემმა ავადმყოფობებმა მომიტანეს მე უფრო მეტი სარგებელი, ვიდრე ყველა მარხვებმა, ყურადღება და ასკეტუმა ცხოვრებამ“. ჩვენ არ ვართ მარტნი ამ განსაცდელი დროს, იმიტომ რომ ქრისტე ყოველთვის ჩვენს გვერდითა და ძალს გვაძლევს. ჩვენ გვაქვს უფლის სიტყვა, რომ ჩვენ არ გამოვიცდებით ჩვენი შესაძლებლობების მიღმა. (იხ. 1 - ლოკორინთ 10:13). და არასოდეს დავნებდეთ მაგრამ დაე ყველაფერს შევხვდეთ მამაცურად მოთმინებით ობტომიწით და მებრძოლ სულით როგორც ამას პავლე მოციქული აკეთებდა. ამის და მიხედვით ჩვენ ნამდვილად შეგვიძლია ვთქვათ ცხოვრების დასასრულს: „ლუწლი კეთილი მომიღუწებიეს... ამიერიდან მიმელს მე სიმარჯლისა იგი გვირგვინი, რომელი მომიცეს მე უფლმან მას დღესა შინა“ (მე - 2 - ე ტიმ. 4:7-8).

ამინ!